

periodeviis, saa at det ligefrem følger af sig selv, at i den første Periode, hvor, som sagt, alle tidligere Mangler saavidt muligt skulle hæves, maae Indtægterne paa sine Steder være smaa, og Udgifterne mange, for at tilvejebringe den fornødne Cultur og de fornødne Grundforbedringsarbejder. Jeg nægter derved aldeles ikke, at der jo nok kan gøres Noget i Retning af Forbedring, skjøndt det ligger klart for Enhver, der kjender til disse Forhold, at ogsaa Skovene ere af den Slags Ting, som det er særdeles vanskeligt at administrere; at der maafee kan indføres større Besparelse i Udgifterne i enkelte Districter, er muligt, i alt Fald skal jeg lade det være mig magtpaaliggende at indføre en saa skarp Control, som fee kan. Naadlig vil der maafee kunne gøres Noget med Hensyn til Overførsternes Silling, og ærede Medlemmer vilde bemærke, at der allerede i saa Henseende er gjort Noget, idet det nemlig er min Tanke, at man bør give dem en større Myndighed end tidligere, hvorved Skovvæsenet vil gaae ud af Ministeriets umiddelbare Bestyrelse. Men, hvad nu angaaer det at sælge Skovene, da troer jeg vel, ja, jeg er fuldstændig overbevist derom, at enkelte Strækninger kunne sælges, men det er et Spørgsmaal, om ikke det, der maatte blive tilbage, fordi man ikke kunde blive af dermed, vilde give et endnu slettere Resultat end det, der nu foreligger. Jeg troer, at man overhovedet er noget ubillig i sin Dom i dette Dieblif, naar man vil sælde en afgjørende Dom over dette Forhold, fordi, som sagt, den første Periode af Culturen endnu ikke er gennemgaaet. — Der er dernæst gjort nogle Bemærkninger med Hensyn til de egentlig realisable Effecter i Reserveconden. Jeg skal da erklære mig fuldkommen enig med det ærede Medlem, som udtalte, at de Effecter, der findes i Reserveconden, ikke ere stikede til let at kunne realiseres i paakommende Tilfælde; det er en Mangel, som jeg forlængst har ønsket at kunne afhjælpe, og som jeg ogsaa troer at have afhjulpet Noget; men det ærede Medlem maa ikke overse, at det just ikke har været nogen overordentlig heldig Tid til at omsætte vore egne Papirer i saadanne Effecter, som til enhver Tid maatte kunne være let realisable. Der er imidlertid fra det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste

Valgkreds (Hage) indløben en, forekommer det mig, temmelig mærkelig Misforstaaelse, naar han har meent, at jeg skulde være tilbøielig til at opgive det Middel til at reise Penge, som er tilstede i Creditbeviserne. Jeg mener tværtimod, at jeg har viist, hvormeget jeg paaafjønede Creditbeviserne, derved at jeg har holdt Alt tilbage deraf, som jeg har anset det muligt at holde tilbage, og den Bemyndigelse, der er forlangt i Finantsloven, er jo ogsaa kun en Bemyndigelse, og det en Bemyndigelse, som Finantsministeren ikke behøver at benytte forinden circa 3 Maanedre inden den Tid, da Creditbeviserne efter Lovens Indhold vilde tabe deres Kraft. Jeg indrømmer, at det er Besvæmmelighedshensyn og Ønsket om, ikke at uleilige Administrationen med mere Bogsføring end nødvendigt, der have foranlediget, at denne Bemyndigelse er begjært; det er steet for ikke at føre alle de Creditbeviser, der findes i Statskassens eget Værg, i Bøgerne, for atter at flette dem ud til October. Det ærede Medlem kan være overbevist om, at skulde der ved Ugangen af Juli 1868 — thi før behøver Bestemmelsen derom ikke at tages — vise sig nogensohmest Tvivl om, hvorvidt man havde nødig at benytte dette Middel, saa skal Bemyndigelsen ikke blive brugt. Jeg har holdt Creditbeviserne tilbage, deels fordi det er et godt Activ i Henseende til Forrentningen, og der ikke er nogen Grund til at lade dem cursere til 5 pCt. Rente, naar man ikke har det nødigt, men deels og væsentligst ogsaa fordi de ere et Middel til at møde diebliffelige Forbringer, som man maafee ikke kan møde paa nogensohmest anden Maade. Det ærede Medlem spurgte, hvor Meget man havde i Reserveconden af 3 pCt. Obligationer; jeg troer, der er 305 à 310,000 £; det vil altsaa være det Behov, som vil være nødvendigt til Amortisation i 2 Aar.

Der er et andet Forhold under Indtægterne, som af flere ærede Talere er berørt, men som det forekommer mig, ikke paa nogen ganske rigtig Maade, nemlig det islandske Forhold. Det er et Forhold, som berøres, hvergang Finantsloven er for, og et Forhold som ikke paa nogen Maade er tabt af Sigte af Regjeringen, men det har